

# LIAM EN DE MONSTERS

DE GEVREESDE GOORHOORN  
DE SPUUGTANDHAGEDIS



Nur 282/Wo32201

Bisac JUV052000 / JUV037000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Kris Humphrey

© MMXXI Illustraties: Pete Williamson

© MMXXI First published by Oxford University Press, England  
*Leo's Map of Monsters. The Spitfang Lizard* was originally published  
in English in 2021. This translation is published by arrangement  
with Oxford University Press.

Oorspronkelijke titel: *Leo's Map of Monsters. The Spitfang Lizard*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie  
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

[kluitman.nl](http://kluitman.nl)



Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING  
HOFEVERANCIER

# LIAM EN DE MONSTERS

DE SPUUGTANDHAGEDIS

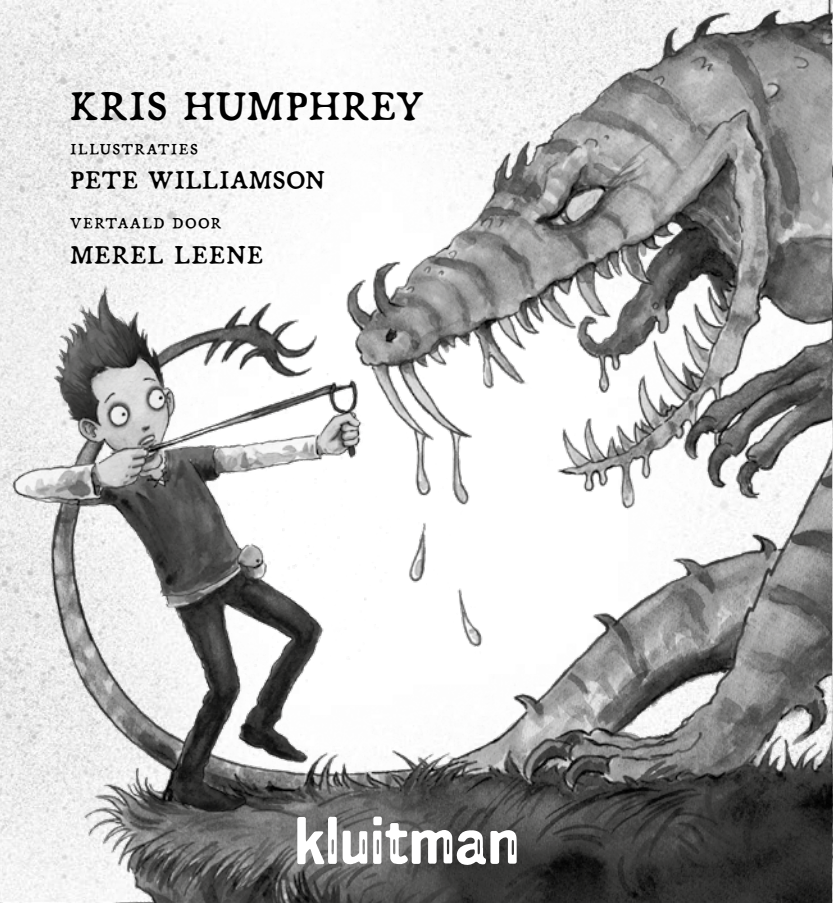
KRIS HUMPHREY

ILLUSTRATIES

PETE WILLIAMSON

VERTAALD DOOR

MEREL LEENE



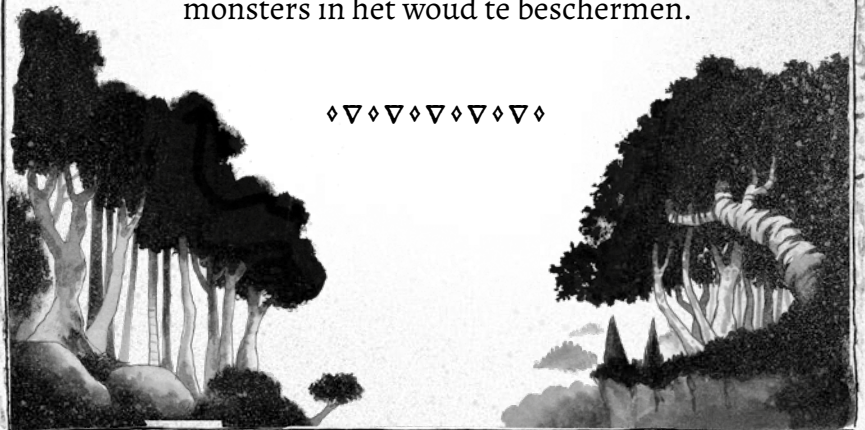
kluitman



◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇

Liam woont in een wereld vol **MONSTERS**.  
Maar... daar weten zijn familie, zijn vrienden en  
alle andere mensen uit zijn dorp niets van! Wat  
er aan de andere kant van de dorpsmuur in het  
woud gebeurt, is zeer **GEHEIM**. En toen Liam  
**LEERLING VAN DE WACHTER** werd, moest  
hij zweren dat hij dat geheim zou bewaren.  
Voortaan is het zijn taak om, gewapend met een  
**KATAPULT**, een zakje met **MAGISCHE STENEN**  
en zijn **MONSTERKAART**, het dorp tegen de  
monsters in het woud te beschermen.

◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇▽◇



# DIT ZIJN DE PERSONAGES



**LIAM:**  
DE LEERLING-WACHTER



**GILDA:**  
HET DORPSHOOFD



**HENRIK:**  
DE WACHTER



**STARLA:**  
MET LIAM BEVRIEND  
MONSTER



**JACOB:**  
LIAMS BESTE VRIEND

# EEN

Er blies een koude wind door het woud.  
De bomen schudden heen en weer en het  
regende dode bladeren. Terwijl ik met mijn  
katapult door de struiken kroop, tuurde ik  
naar de boomtoppen. Ik was gespitst op  
elke ongewone beweging.

Ergens dichtbij moest een boomhaai  
zitten. Dat monster was zo zeldzaam en  
levensgevaarlijk dat zelfs Henrik bang

had geleken toen hij de naam uitsprak. Hij had me uitgelegd dat boomhaaien een winterslaap van wel tien tot twaalf jaar hielden, ergens hoog in een boom in de buurt van de bergen. Maar als ze wakker werden, raasden ze het liefst een week lang door het woud op zoek naar eten.

Achter me klonk luid gekraak. Meteen draaide ik me om, met mijn katapult in de aanslag. Mijn hart bonkte. Ik gluurde tussen de bladeren door en probeerde de grote, grillige schaduw te ontdekken waar Henrik me voor had gewaarschuwd.

Maar er was geen schaduw. Alleen een dikke tak die door de wind los was gerukt en nu naar beneden viel.



Ik kroop verder, dieper en dieper het woud in.

Een paar minuten later stopte ik aan de voet van een kleine helling.

Voor me zag ik iets.

Tussen de trillende takken door keek ik naar de toppen van de hoogste taxusbomen. Daar! Een donkere schaduw. Iets groots met allerlei uitsteeksels eraan hing roerloos tussen het groen.

Ik slikte en bracht de katapult omhoog.

Het monster was twintig passen bij me vandaan. Ik kon hem vanaf hier proberen te raken, maar tussen ons in waren er zo veel twijgen dat dat weinig zin had. Ik moest eerst dichterbij zien te komen.

Maar juist toen ik een stap zette, bewoog ook de schaduw in de taxusboom. Hij vloog op me af. Daarbij brak hij dikke takken doormidden alsof het luciferhoutjes waren.

Ik bleef staan en richtte de katapult. De

steen voelde koud aan in mijn hand. De spanning in het elastiek trok aan de spieren in mijn onderarm.

De boomhaai was bijna bij me, dus dit was mijn kans.

Ik liet de steen los. Een tel later zag ik hem tegen de rechterkant van het beest slaan.

Meteen dook ik opzij en rolde over de grond. Het reusachtige monster suisde rakelings langs me.

Ik sprong overeind en keek de boomhaai na. Die zwiepte ook verderop nog dwars door de takken heen, maar wel steeds langzamer. Opeens veranderde hij van richting. Hij kwam weer op me af!

Deze keer stopte ik geen steen in mijn katapult. In plaats daarvan deed ik een stap

opzij. De boomhaai zwaaide nog een paar keer heen en weer, tot hij stil hing.

‘Niet slecht, hè?’ riep ik. Met een stok porde ik tegen het van takken en stof gemaakte nepmonster. Zachtjes zwaaide het aan zijn touw. ‘Henrik?’ Ik keek om me heen, maar zag de wachter nergens.

‘Je miste hem,’ bromde Henrik opeens. Zo te horen stond hij akelig dicht achter me.



‘Hoe bedoelt u? Ik raakte hem! Aan de rechterkant. Dat moet u gehoord hebben.’

‘O, ik hoorde het wel,’ zei Henrik. ‘En ik zag het ook. Een schampschot, meer niet. Niet goed genoeg voor een echte boomhaai.’

‘Ja maar...’

‘Ja maar niks,’ onderbrak Henrik me. ‘Een vloedsteen recht in zijn muil. Alleen zo kun je een hongerige boomhaai stoppen. Het is de enige haai ter wereld die niet tegen water kan.’ Hij bestudeerde het nepmonster. ‘Je hebt hem nauwelijks geraakt, jongen. Als hij echt was geweest, was je allang haaienvoer. En dat weet jij ook.’

Ik moest toegeven dat hij gelijk had.

Toch vond ik dat mijn steen als een treffer telde.



‘Kom, we gaan.’ Henrik liep voor me uit naar de hut. ‘Dat wordt nog wat langer in

de boeken duiken, ben ik bang.’

De afgelopen drie weken had ik bijna de hele tijd met mijn neus in de boeken gezeten: *Het bestiarium voor pioniers* en *Woudwezens* door Rufus Berenschot, en *Klein handboek van allesverslindende monsters* door Hugo Hak. Dit deel van mijn werk ging me goed af. Ik vond het ook leuk: de namen en gewoontes van de monsters uit mijn hoofd leren, de monsterkaart bestuderen en ermee oefenen. Ik kon al bijna alle stenen voor de katapult uit elkaar houden.

Het probleem was mijn schot. Ik had eindeloos met de katapult geoefend. En volgens Henrik ging ik toch maar ‘héél langzaam vooruit’.

We kwamen aan bij de hut. Ik legde de

katapult en de kaart op Henriks bureau.

Daarna liep ik weer naar de deur.

‘Zorg dat je niet te laat terug bent,’ bromde de wachter. ‘We hebben geen tijd voor een lange lunchpauze, ook al schijn je daar dol op te zijn.’

‘Ik ben zo snel mogelijk terug,’ antwoordde ik. Bozig liep ik het bos in. Wilde hij dat ik nóg sneller at? Dat kon alleen als ik niet kauwde en alles zo doorslikte.

Ik wrong me tussen de doornstruiken door. Daarna sloeg ik bij de puntige rots rechts af, het pad naar het dorp in.

Niet veel later stond ik in de schaduw van de dorpsmuur. Ik stak mijn hand uit om te voelen waar de geheime deur was.

‘Liam! Hé!’

Toen ik mijn naam hoorde, draaide ik me meteen om.


Heel even dacht ik dat het Starla was. Ik had de wezelwiek al weken niet gezien. Ik begon zelfs een beetje bang te worden dat ze misschien uit het bos vertrokken was. Maar toen ik naar boven keek, zag ik het gezicht van Jacob.

Mijn vriend leunde grijnzend over de rand van de hoge dorpsmuur. ‘Zullen we samen eten?’

Ik lachte terug. ‘Wat doe je daar? Je mag daar helemaal niet zijn!’

Jacob haalde zijn schouders op. ‘Hoe moet ik je anders te pakken krijgen? Je bent er bijna nooit!’





‘Ik zie je bij de bakker, oké?’ Ik liep al in de richting van de oostelijke poort.

De monsters waren geheim. Ook mocht niemand weten dat ik leerling van de wachter was. Als iemand erachter kwam, was dat niet best. Niet voor de bewoners van het dorp én niet voor de monsters. Daarom had ik tegen Jacob en alle anderen gezegd

dat mijn taak ‘bosbeheer’ was. Ze wisten dus dat ik elke dag het dorp uit moest. Toch mocht niemand weten waar ik precies heen ging. Daarom gebruikte ik de geheime deur. Maar nu had Jacob me gezien... Voortaan zou ik nog voorzichtiger moeten zijn.

Ik was iets eerder bij de bakkerij dan Jacob. Even later slenterden we samen door de drukke dorpsstraatjes.

‘Je had meester Aldreds kleren vandaag moeten zien,’ zei Jacob. ‘Hij had er bijna zijn hele ontbijt op gemorst. Het leek wel of hij niet eens had geprobeerd om een hap in zijn mond te krijgen.’

Ik lachte. De beheerder van het archief was slordig, dat was waar. Maar tegen Jacob

en mij was hij altijd aardig geweest. Hij liet ons in het archief rondhangen, we mochten boeken lenen zo veel als we wilden en hij gaf ons papier om op te tekenen. Soms vroeg ik me af of ik niet toch samen met Jacob in het archief had moeten gaan werken. Gilda, het dorpshoofd, had me uiteindelijk zelf mijn taak laten kiezen. En ik had een andere keuze gemaakt. Ik was leerling-wachter, dus voortaan moest ik zowel het dorp als de monsters beschermen.

Niet veel later liepen we mijn huis in. We werden begroet door mijn moeder. Ze keek op van een groot vel perkament, dat ze vol had gekrabbeld met woorden en schetsjes. Ze hielp dit jaar mee met de voorbereiding van het midwinterfeest.

‘Vandaag mogen jullie zelf je lunch klaarmaken.’ Ze knikte naar de tafel, waar de spullen van haar lunch nog op stonden. Er waren appels en kaas, nog een restje brood en een potje met verse boter. We legden het brood dat wij gekocht hadden erbij.



‘Lekker!’ zei Jacob. Hij viel meteen op het eten aan.

Ik grijnsde even naar mam en pakte een appel.

Opeens werd er hard op de deur geklopt.

Ik keek naar mijn moeder. Die zat nog steeds fronsend over haar werk gebogen.

Naast me at Jacob vrolijk door.

‘Doe jij even open, Liam?’ vroeg mijn moeder zonder op te kijken.

Ik nam een hap van mijn appel en liep naar de deur. Op hetzelfde moment dat ik opendeed, klopte de bezoeker voor de tweede keer.

Eerst zag ik een geheven vuist. Toen liet de bezoeker haar arm zakken en ik zag een nogal boos kijkend meisje met een

rood, bezweet gezicht. Het was Astrid, de dorpsbode.

‘Nou, bedankt voor het opendoen. Lekker snel, maar niet heus,’ zei Astrid hijgend. ‘Ik heb een bericht van...’ Ze stopte even om op adem te komen. Met haar handen op haar knieën boog ze voorover. Toen ze weer



rechttop ging staan, zag ze er niet veel beter uit. 'Een bericht van het dorpshef,' zei ze. Alweer hapte ze naar adem. 'De knollenman heeft je hulp nodig,' ging ze verder. Een frons en een zoveelste diepe zucht. 'Geen idee waarvoor.'

Ik rilde van schrik en opwinding. 'Knollen' was Gilda's geheime codewoord. Het betekende dat ik in het woud nodig was. Ik moest er meteen naartoe. Snel slikte ik mijn hap appel door, bedankte Astrid en sloot de deur.

'Ik moet weg,' zei ik.

Mam en Jacob staarden me verbaasd aan.

'De knollenman?' vroeg Jacob.

Ik knikte. Intussen probeerde ik vlug iets geloofwaardigs te bedenken. 'Eh...

beschimmelde knollen,' zei ik. Meteen had ik er spijt van. 'Ik gooi ze voor hem weg. Ergens in het bos.' Ik keek van Jacob naar mijn moeder.

Ze leken nog verbaasder dan eerst, al kon dat bijna niet.

Ik haalde mijn schouders op. 'Hij wordt kwaad als ik te laat ben.'

Mijn moeder staarde me even aan. Toen trok ze een ernstig gezicht. 'Nou, als hij maar niet gemeen tegen je doet. Dan krijgt hij met mij te maken.'

'Dat doet hij heus niet,' zei ik, op weg naar de deur. Hopelijk had ik een onschuldige knollenman niet in de problemen gebracht.

Ik rende door de buitenste straatjes van het dorp. Al snel bereikte ik het huis van

de knollenman. Tussen de manden met knollen zat hij op zijn krukje te slapen. Zonder zachtjes te doen liep ik langs hem. Een paar tellen later deed ik de geheime deur achter me dicht. Snel liep ik het woud in, waar de bomen nog steeds stonden te schudden in de wind.

Dat Henrik me liet halen, kon maar één ding betekenen. Er was een monster in de buurt. Een écht monster. Van de zenuwen kreeg ik kramp in mijn maag. Misschien zou Henrik deze keer meegaan? Zijn been was tenslotte alweer bijna beter.

Ik wrong me tussen de doornstruiken door. Toen ik bij de hut was, hoorde ik stemmen. Gilda was er. Ze leek ruzie met

Henrik te maken. Ik wilde juist naar binnen gaan, toen ik mijn naam hoorde. Vlak voor de deur bleef ik staan om te luisteren.



‘Maar Liam is nog zo jong,’ hoorde ik Gilda zeggen. ‘Wat als hem iets overkomt?’

‘Het heeft geen zin om de jongen in de watten te leggen,’ antwoordde Henrik. ‘Hij moet zijn vak leren.’

‘Maar wat als hij wordt opgegeten?’ ging het dorpshoofd verder. ‘Wat moet ik zijn moeder dan vertellen? Misschien moet jij het deze keer regelen, Henrik. En dan mag Liam weer als er een monster langskomt dat wat minder... vraatzuchtig is?’

‘Puh!’ zei de wachter. Ik hoorde hem door de hut stampen. ‘Je wilt toch dat het dorp veilig is? Nou, dan moet ik die jongen opleiden. En dat betekent dat hij met monsters moet vechten. Met elk monster dat toevallig opduikt. Ook dit monster.’

Het gesprek was niet erg goed voor mijn zelfvertrouwen. Toch haalde ik diep adem, zei tegen mezelf dat dit nu mijn plicht was en duwde de deur open.

‘Liam!’ riep Gilda uit. ‘Dat is snel.’

Henrik stond met zijn rug naar de deur bij zijn bureau. Hij keek niet om.

‘Ik heb net alles over je opleiding gehoord,’ zei Gilda. Ze leek geschrokken van mijn plotselinge komst. ‘Volgens Henrik ga je goed vooruit.’ Ze gaf me een klopje op mijn schouder.

Niet erg onder de indruk staarde ik haar aan. ‘Ik hoop vooral dat ik niet word opgegeten.’

Gilda lachte een beetje ongemakkelijk. Ze keek even naar Henrik, maar die reageerde



niet. 'Goed, ik moet gaan,' zei ze. 'Vandaag vergadert de dorpsraad.' Bij de deur draaide ze zich met een ernstige blik om. 'Wees voorzichtig, Liam. En doe je best. We

rekenen allemaal op je.' En met die woorden vertrok ze.

Nu pas draaide Henrik zich naar me om. Hij liep om het bureau heen. 'Kom hier, jongen,' zei hij. 'Vertel me wat je ziet.'

De monsterkaart lag opgevouwen op het bureau. De gekleurde lichtjes wierpen een dansend patroon op Henriks gezicht. Terwijl ik naar hem toe liep, voelde ik me gespannen. Hij verwachtte zo veel van me... Maar ook voelde ik de speciale opwindning die alleen de kaart bij me opriep. Op de kaart zag ik het uitgestrekte woud, waarin het krioelde van de lichtjes. In het noorden tot aan de hoge bergen, in het westen tot aan de Witte Rivier en verder. Elk gekleurd lichtje op de kaart gaf de plek van een

monster aan. Er waren grote kuddes en kleinere groepjes, monsters die met z'n tweeën rondzwierven en ook monsters alleen.

'Nou?' Henrik knikte naar de kaart. 'Wat denk je ervan?'

Ik wees naar een gebied ten noordwesten van het dorp. De Witte Rivier liep daar langs rotsachtige heuvels. 'Daar,' zei ik. 'Die blauwe lichtjes moeten riviermonsters zijn. De meeste blijven dicht bij de rivier. Maar deze twee hebben de kudde verlaten. Ze zijn de Knokkelheuvels al bijna over en lopen kriskras door het woud.' Ik keek op.

De wachter knikte. 'Spuugtanden. Dat zijn hagedissen die in en bij het water leven. Meestal blijven ze bij de rivier, maar

deze twee zijn naar het zuiden afgedwaald. Eerder maakte ik me nog geen zorgen. Maar sinds vandaag gedragen ze zich vreemd. Ze rennen alle kanten op en komen veel te dicht bij het dorp. Geen idee wat er met ze is, maar we moeten ervoor zorgen





dat ze niet dichterbij komen.'

'We?' vroeg ik hoopvol. Misschien hoefde ik er niet in m'n eentje heen.

Henrik lachte, al klonk het meer als een soort grommend hoestje. 'Jij, jongen. Ik bedoel jou. Ja, mijn been is goed genezen. Maar ik ben te oud om in het woud achter monsters aan te rennen. Ik heb meer littekens dan de soldaten van een heel leger bij elkaar. En mijn botten kraken nog erger dan het hout van deze oude hut.'

Henrik draaide zich om en pakte iets van een plank: de katapult en het buideltje met stenen. Elke steen had een speciale werking. Sommige konden monsters wegjagen, bijvoorbeeld met lawaai of een

vreselijke stank. Andere konden ze in slaap laten vallen.

'Je mikt steeds beter,' zei hij. 'Min of meer. Probeer deze keer niet zo veel stenen te verspillen. Het is lastig om aan nieuwe te komen.'

Ik knikte en pakte het buideltje van hem aan. De zenuwen kriebelden in mijn buik.

'Mooi.' Henrik vouwde de monsterkaart op. 'Je moet nog één ding over de spuugtandhagedissen weten. Ze spugen eerst en bijten daarna. Als je hun keel ziet opzwellen... Tja, dan zit je flink in de puree. Wat er ook gebeurt, jongen, zorg dat ze niet op je spugen. Begrepen?'

Ik pakte de kaart van Henrik aan. Ik schoof hem achter mijn riem, bij het

buideltje en de katapult. 'Ik doe mijn best,' antwoordde ik. Stilletjes vroeg ik me af of de oude man me ooit advies zou geven waar ik echt iets aan had.

# Twede

Ik liep door de achterdeur naar buiten. Daarna koos ik het pad dat tussen de lichtgroene varens naar het oosten liep. Boven me vochten de boomtoppen nog steeds met de wind, maar hier beneden was het vreemd rustig. Onder het lopen piekerde ik over Gilda's woorden: 'Wat als hij wordt opgegeten?' Ik kon aan niets anders meer denken.

Dit was geen vals alarm en ook geen test. Dit was echt. Twee spugende, bijtende hagedissenmonsters kwamen recht op het dorp af. En ik moest ze tegenhouden. Gelukkig had Henrik eindelijk toegegeven dat ik steeds beter schoot met de katapult. Hopelijk goed genoeg om de spuugtanden uit de buurt van het dorp te houden. En om het zelf te overleven...

Het pad kruiste een beekje. Langs de oever stonden hoge, overhangende knoestige bomen. Daarna boog het pad af naar het noorden. Ik kon zien dat het verderop steil omhoog ging. Dit leek me een goed moment om even te stoppen en op de kaart te kijken.



De twee spuugtandhagedissen waren niet meer bij elkaar. Eén blauw stipje stond stil. Dit monster was in de Knokkelheuvels, aan de zuidkant. Het andere monster liep in kringetjes rond. Het stipje maakte rondjes vlak bij een hoge rots ten westen van mij. Ik controleerde de katapult en het zakje met stenen. Over de stenen had ik al veel geleerd. Ik wist nu wat elke steen deed. Ook kon ik ze door de tekens die erop stonden uit elkaar houden. Toch was ik zenuwachtig. Ik vroeg me af of ik hier wel klaar voor was.

Een tijdje bestudeerde ik de kaart. Ik probeerde te bedenken hoe ik de reuzenhagedissen het beste kon onderscheppen. Doordat ik zo diep in

gedachten was, merkte ik het bruingele stipje dat snel over de kaart bewoog niet op.

Opeens hoorde ik vlak bij mijn hoofd wild vleugelgeklapper. Twee pootjes grepen mijn schouder beet. Ik hield nog net een schreeuw binnen en draaide me om. De vleugels fladderden weer omhoog en vlak voor mijn neus zag ik het snuitje van een wezelwiek.



‘Liam Wilder!’ riep Starla uit. ‘Ik wist dat jij het was.’ De wezelwiek sloeg hard met haar grote, leerachtige vleugels om op dezelfde hoogte te blijven. ‘Ik wist het zodra je bij het dorp vandaan liep! Ik voelde je in mijn hoofd, Liam Wilder. Omdat we vrienden zijn! Welkom terug in het bos.’

Starla praatte niet zoals mensen praten, met hun mond. In plaats daarvan hoorde ik haar stem direct in mijn hoofd. Het was een schel, galmend geluid, waar ik nog steeds een beetje aan moest wennen.

‘Bedankt,’ antwoordde ik en ik grijnsde breed. ‘Waar ben jij geweest? Ik heb je gezocht toen ik samen met Henrik met de katapult oefende.’

‘Hm,’ zei Starla serieus. ‘Ik was niet altijd

op de kaart. Niet altijd in het woud.’ Daarna zei ze iets vrolijker: ‘Maar maak je geen zorgen! Ik weet het altijd als Liam Wilder er is. En ik zal je altijd komen helpen.’

‘Dat komt goed uit. Ik kan wel wat hulp gebruiken.’ Ik vertelde Starla over de spuugtandhagedissen. Daarna liet ik haar de kaart zien.

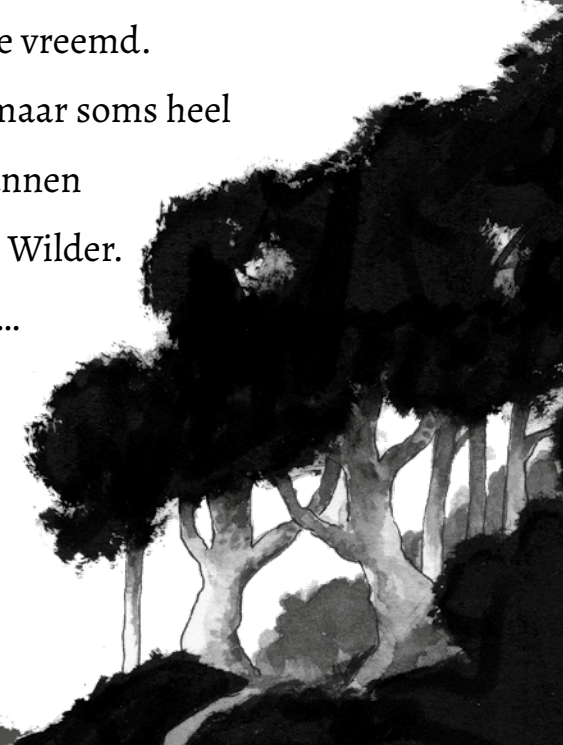
‘Ja,’ zei ze. ‘Dat zijn riviermonsters. Ze zijn een beetje vreemd.


Meestal rustig, maar soms heel gevaarlijk. Ze kunnen snel lopen, Liam Wilder.

En hun spuug is...

Nou ja, zorg dat je niet...’

‘Ik weet het,’





onderbrak ik haar. ‘Zorg dat je niet onder het spuw komt te zitten. Geloof me, dat ben ik niet van plan.’ Ik liep verder over het pad, dat tussen de bomen door langzaam omhoog liep.

Er stonden steeds meer naaldbomen. Het rook heerlijk in het woud. Starla vloog een eindje voor me uit. Af en toe kwam ze terug om verslag uit te brengen. Tussendoor keek ik snel even op de kaart. Daarop zag ik dat de lichtjes van de spuugtanden dichterbij kwamen. Ik werd steeds ongeruster.

Ik had besloten om eerst naar de hagedis te gaan die het dichtstbij was. Die liep nu bij de westelijke rots heen en weer. Ik moest beide monsters zien over te halen om naar huis terug te gaan, maar hoe?

Ze waren vast niet voor niks zo ver van de Witte Rivier afgedwaald. Zouden ze de weg terug niet meer weten? Hm, misschien kon ik ze met een van mijn stenen afschrikken. Juist toen ik probeerde te bedenken welke steen het beste was, kwam Starla eraan.

Ze vloog niet, maar rende naar me toe, met haar vleugels opgevouwen op haar rug. ‘Ssst, Liam Wilder. Blijf staan!’ waarschuwde ze.

‘Zijn ze daar?’ fluisterde ik en ik hurkte neer naast een boom.

‘Geen monsters,’ antwoordde Starla. ‘Woudmensen.’

Ik keek haar fronsend aan. ‘Wat bedoel je?’ ‘Kijk maar.’ Ze knikte naar de plek waar ze vandaan kwam.

Met mijn hoofd laag kroop ik om de boomstam heen. Mijn hart bonkte. Zo te zien was Starla bang voor deze woudmensen. Dan waren ze vast heel erg.

Voorzichtig stond ik op en tuurde tussen de bomen door. Toen zag ik waar Starla het over had.

Tussen de bomen liep een meisje, heel behoedzaam. Ze was ongeveer net zo oud als ik. Ze zag er anders uit dan iedereen die ik kende. Haar kleren waren geverfd in allerlei kleuren groen. Als ze bleef staan, zag je haar bijna niet tussen de takken en bladeren. Door haar zachte, soepele schoenen maakte ze geen geluid als ze liep. Aan haar arm droeg ze een rieten mand. Het leek alsof ze ergens naar op zoek was.

Met een ernstige blik keek ze om zich heen. Af en toe tuurde ze omlaag en bukte dan om iets te pakken en in haar mand te stoppen. Ook zag ik dat ze op haar rug een vlijmscherpe speer droeg.



Ik geloofde mijn ogen bijna niet. Dit meisje kwam niet uit het dorp, dat wist ik zeker. Maar waar kwam ze dan wel vandaan? Woonde ze hier ergens in het woud?

Een paar tellen later dook er tussen de dennenbomen hoger op de heuvel een tweede meisje op. Ze droeg net zulke kleren als het eerste meisje en had ook een mand, maar ze was jonger. Ze lachte vrolijk. En ze maakte veel meer lawaai dan het oudere meisje. 'Eva! Eva!' riep ze. 'Ik heb al drieëntwintig paddenstoelen gevonden! En je raadt nooit wat ik verder...'

'Anemoon!' zei het oudere meisje boos. 'Wat heb ik nou gezegd over weglopen? Je moet bij me in de buurt blijven! Ik wil je

kunnen zien en horen. Het is gevaarlijk in het woud. Dat weet je toch?'

Anemoon trok een sip gezicht. Ze liet haar hoofd hangen.

Opeens voelde ik me schuldig dat ik ze bespiedde.

'Pas op, Liam Wilder,' zei Starla. Ze dook opeens naast me op. 'Dit zijn geen goede mensen. Helemaal niet goed.'

'Hoe bedoel je?' fluisterde ik.

Meteen verstijfden de twee meisjes. Ze draaiden zich om en keken mijn kant op.

Eva duwde Anemoon achter zich en hield een arm voor haar om haar te beschermen. Ze zette haar mand neer en pakte haar speer. Ingespannen keek ze in de richting



van de bomen waar ik me tussen  
had verstopt.

Ik probeerde om zo stil mogelijk te  
blijven zitten.



De punt van Eva's speer glansde toen ze  
een stap naar voren zette. Ik vond het maar  
niks wat ik zag. Ze keek zo boos en streng...  
Dat voorspelde niet veel goeds. Aandachtig  
tuurde ze naar het kreupelhout. Achter  
haar rug zag ik Anemoon bang om zich  
heen kijken. Het duurde een eeuwigheid.

Pas na een hele tijd liet Eva haar speer  
zakken en pakte ze haar mand weer op.

De twee meisjes draaiden zich om en  
wilden vertrekken. Ik was zo opgelucht.

Op dat moment dacht ik aan de  
hagedissen. O nee... Ik moest ze  
waarschuwen! Heel even aarzelde ik,  
maar toen stond ik op.

'Nee!' zei Starla. 'Ze mogen je niet zien!'  
Maar ik stapte achter de boom vandaan.

‘Hallo,’ zei ik. ‘Ik ben Liam.’

Meteen draaide Eva zich om. Ze keek me fel aan. De speer lag losjes in haar hand, maar ik kon zien dat ze klaar was om het wapen te gebruiken. ‘Wie ben jij?’ vroeg ze. ‘Wat moet je?’



‘Ik kom uit het dorp,’ antwoordde ik. Nu al had ik spijt van mijn actie. ‘Ik zit achter een paar spuugtandhagedissen aan. Ze hebben hun woongebied bij de Witte Rivier verlaten.’

‘Hm,’ bromde Eva. Met een strenge blik nam ze me op.

Zo te zien was ze net zo verbaasd om mij te zien als ik om hen tegen te komen.

‘Mijn zus jaagt een spuugtand zo weg,’ zei Anemoon. ‘Met gemak.’

‘Stil, Anemoon,’ zei Eva tegen haar zusje. ‘Ben je een jager?’ vroeg ze aan mij.

Ik zag dat ze de speer steviger beetpakte.

‘Vertel haar niks,’ zei Starla. De wezelwiek verstopte zich nog steeds achter de bomen. ‘Die woudmensen zijn niet te vertrouwen.’

Ik lette niet op haar. 'Ik ben een wachter,' zei ik tegen Eva. 'Ik jaag niet op monsters. Ik probeer alleen te zorgen dat ze niks overkomt. En mijn dorp ook niet.'

Eva bleef een hele tijd naar me kijken. Toen bukte ze zich om haar mand weer te pakken. Haar ogen bleven op mij gericht. 'Je kunt beter terug naar je dorp gaan,' zei ze. 'Het is voor jou niet veilig hier.'

Ik wist niet of ze dat vriendelijk bedoelde of als dreigement. Maar voordat ik iets kon zeggen, had ze me haar rug al toegekeerd.

Samen met haar zusje liep ze weg. 'Kom mee, Anemoon,' zei ze. 'Laten we bij de hoge rots bessen gaan zoeken.'

Ik keek ze na. Zonder geluid te maken

liepen ze in de richting van de steile rotsen in het westen. 'Doe voorzichtig,' riep ik nog achter ze aan. 'Een van de hagedissen is in de buurt, vlak bij de top van de rots.'

'We kunnen wel voor onszelf zorgen,' was Eva's botte antwoord. 'Ga naar huis!'

Een paar tellen later waren de meisjes tussen de bomen verdwenen.

'Ik zei het toch.' Eindelijk kwam Starla achter de boom vandaan. 'Heel rare mensen. Ik heb er eerder een paar ontmoet, Liam Wilder. Niet aardig. Helemaal niet aardig.'

Ik knikte zonder iets te zeggen. Ik was nog steeds stomverbaasd dat er in het woud mensen woonden. Maar ja, voordat ik aan mijn taak begon, had ik ook niet geweten

dat de monsters bestonden. Dus wat wist ik er nou eigenlijk van?

‘We kunnen beter gaan.’ Ik hield de kaart voor me, maar staarde nog steeds naar de bomen. Het leek wel of ze Anemoon en Eva hadden opgeslokt.



DRLE

Starla en ik verlieten het pad en daalden de heuvel af. Hopelijk konden we zo het bewegende blauwe stipje op de kaart onderscheppen. Ik liep tussen de varens door en duwde stekelige, laaghangende dennentakken opzij.

Starla vloog vrolijk tussen de boomtoppen. ‘Pas op, Liam Wilder,’ riep ze omlaag. ‘Als we die spuugtandhagedis

vinden, moet je niet te dichtbij komen.'

'Ik zal erop letten,' riep ik terug. Mijn schoenen knerpten op het gladde tapijt van dennennaalden. 'Of misschien ook wel niet.' Zo langzamerhand was ik het zat dat iedereen me behandelde alsof ik niet wist wat ik deed. 'Misschien geef ik hem wel een dikke knuffel. En een klopje op zijn kop.'

'O nee, Liam Wilder! Doe dat niet!'

'Of misschien geef ik de spuugtand een kusje. Een lekkere dikke smakkerd op zijn snuit...' De helling was hier heel steil en terwijl ik het zei, gleden mijn voeten opeens weg. Ik viel op mijn achterste en rolde de heuvel af, een brede, droge greppel in.

Ik landde met een doffe klap. Even bleef ik als verdoofd op mijn rug liggen. Ik hoorde



Starla fladderen. Ze probeerde me vast te vinden. Maar toen ik rechtop ging zitten, was het niet Starla die ik zag.

Op drie passen bij me vandaan zag ik twee geelgroene ogen. Zonder te knipperen staarden ze me aan. Het wezen waarvan de ogen waren, had stekels en schubben. De schubben hadden verschillende kleuren blauw en groen. Het reptiel was groter dan een geit, maar kleiner dan een paard. Hij had enorme, gespierde poten met vlijmscherpe klauwen. Zijn kop was langgerekt en een en al snuit. Onder de keel zat een losse, roze huidflap. Dit was de spuugtandhagedis waar ik naar op zoek was geweest.

Het monster stond helemaal stil. Zo stil dat hij niet eens leek te ademen.

Terwijl ik daar lag te staren, kreeg ik opeens een hoopvolle gedachte. Zou hij

misschien slapen? Mijn oom Silas sliep soms met zijn ogen open...

Toen opende de spuugtandhagedis zijn bek en siste naar me. Ik zag twee rijen lange, dunne, glinsterende tanden.



Ze waren zo scherp als naalden.

Nee, het monster sliep niet.

Ik krabbelde achteruit. Wanhopig probeerde ik op te staan, maar door de bladeren en de dennennaalden gleed ik telkens weg.

De spuugtand siste weer naar me. Zijn tanden dropen van het speeksel. Ik zag iets kloppen in de flap onder zijn keel. Toen zwol de zak opeens heel snel op, totdat er een enorme bolle buidel onder zijn geschubde kin hing.

Eindelijk stond ik weer. Ik wilde mijn katapult pakken. De hagedis bewoog sissend zijn kop heen en weer. Zijn enorme klauwen boorden zich steeds dieper in de grond. Ik wist dat hij op het punt stond

om te gaan spugen.

Ik had een steen nodig om hem af te schrikken. Maar telkens als ik mijn hand bewoog, bewoog ook de kop van het monster. Dreigend kwam hij dichterbij. Deze hagedissen waren snel, had Starla gezegd.

Waarschijnlijk had hij me al te pakken voordat ik een steen in de katapult



kon leggen. Aan schieten zou ik niet eens toekomen.

De spuugtand klapte zijn kaken dicht. De zak onder zijn keel leek op knappen te staan.

Ik bedacht dat ik trager moest bewegen. Over hagedismonsters had ik gelezen dat langzaam bewegen de enige manier was om aan een aanval te ontkomen. Hopelijk gold dat ook voor dit monster.

Heel langzaam tilde ik mijn rechtersoet op. Voorzichtig zette ik hem naar achteren. De hagedis deed niks. Dat was goed. Nog langzamer tilde ik mijn linkersoet op. Ik durfde bijna geen adem te halen. Mijn hart sloeg als de hamer van een smid.

Nog steeds bleef het monster staan. Opeens begreep ik het. Hij wilde me alleen weg hebben. Meer niet. Hij wilde helemaal niet vechten.

Weer tilde ik mijn rechtersoet op. Heel voorzichtig zette ik hem achter me neer. Intussen bleef ik naar het monster kijken. Zijn ogen bewogen snel heen en weer, en zijn lange, roze tong schoot soms even naar buiten.

Alles kwam goed. Ik zou langzaam wegschuipen en dan kwam alles goed.

Toen fladderde Starla opeens met veel kabaal tussen de takken door. Een slechter moment had ze niet kunnen kiezen. 'Hier ben ik, Liam Wilder! Hier ben ik! Is alles goed met je?'





De hagedis schrok van het lawaai.  
Meteen ging hij op zijn achterpoten staan.  
Hij spuugde een enorme klodder dik, geel  
speeksel naar me toe. Snel draaide ik me  
om en dook opzij. Helaas niet snel genoeg.

De klodder spuug raakte mijn benen  
hard en ik viel onhandig op mijn zij.

Ik probeerde op te staan en weg te  
rennen, maar kon mijn benen niet  
bewegen. Ze zaten vast in een soort cocon  
van sneldrogende gele smurrie. Toen pas  
herinnerde ik me wat Henrik had gezegd:  
ze spugen eerst en bijten daarna.

Ik draaide me om. De spuugtandhagedis  
kwam langzaam op me af. Zijn tanden  
blikkerden. Met zijn voorpoten schraapte  
hij over de grond.

‘Kijk uit, Liam Wilder!’ riep Starla.

Ik sleepte mezelf naar achteren. Intussen



probeerde ik uit alle macht mijn benen uit de smurrie los te trekken, maar het lukte niet. Het spuug was opgedroogd, als lijm.

Starla bleef tussen mij en het monster in fladderen. Daarbij maakte ze een boos, grommend geluid. Heel even bleef de hagedis verbaasd staan. Toen sloop hij dichterbij naar me toe.

‘Schiet een steen!’ schreeuwde Starla.

‘Schiet een steen!’

‘Dat probeer ik!’ antwoordde ik. ‘Maar ik krijg ze er niet uit.’

Door het spuug zat het buideltje aan mijn been vastgeplakt. Ik probeerde het open te maken, maar mijn hand bleef aan de stof kleven. Ik kon niet bij de stenen.

Ik keek op. De hagedis was bijna bij ons.

Ineens klonk er in de verte een vreemd gekrijs.

De spuugtang stond stokstijf stil. Daarna ging hij op zijn achterpoten staan en keek naar de top van de heuvel. Met een afschuwelijk keelgeluid krijste hij terug. Het deed pijn aan mijn oren. Starla sloeg haar vleugels om haar kop.

Een tel later was de hagedis verdwenen. Razendsnel rende hij door het kreupelhout. Waar hij gelopen had, zwiepten de varens nog na.

Ik staarde naar de plek waar de hagedis had gestaan. Hijgend van opluchting liet ik me op mijn rug vallen.

Starla plofte naast me op de grond neer. ‘Dat was op het nippertje, Liam Wilder.’